

[Henry Christensen.]

end disse. For det tredje bliver fordelene størst for de højeste indtægter og på de små indtægters bekostning. For det fjerde bliver der en direkte forskelsbehandling af den gruppe medborgere, der får ret til dette standardfradrag, og den gruppe medborgere, der ikke får det. For det femte kender vi i øjeblikket intet til de provenumæssige virkninger i forbindelse med et sådant standardfradrag, og for det sjette rettes der et yderligere angreb på lønmodtagernes opspæringsordninger. Kun de, som har store ordninger, store pensionsbidrag osv., ud over standardfradragets størrelse, får et yderligere fradrag for deres indbetalinger; de andre gør det ikke.

Foruden disse og andre indvendinger er da det helt afgørende, at der til behandling i folketinget jo har foreligget 2 andre forslag til løsning af samtidighedsskatteproblemet, forslag, som endnu ikke hverken er gennemarbejdet eller realitetsforhandlet i udvalget. Det ene er venstres forslag. Vi har nu også i betænkningen gjort rede for de principper, vi lægger til grund. Gennem disse tages der hensyn på bogstavelig talt alle områder til de indvendinger, som kommunerne har rettet mod regeringsforslaget. Venstres forslag undgår standardiseringsreglerne og fastholder langt bedre princippet om skat efter evne. Venstres forslag åbner også langt bedre mulighed for at undgå, at de virksomheder, der kun har få beskæftigede, skal administrere opkrævningen af samtidighedsskatten. Såvel dette forslag som det forslag, der foreligger fra det radikale venstre, burde have været sagligt og positivt behandlet, inden folketinget træffer beslutning om så væsentlige og indgribende forhold. At udråde de socialistiske partiers forslag som forenkling eller særlig sociale savner efter vor opfattelse ganske begrundelse; det er simpelt hen falsk varebetegnelse.

Skal jeg opsummere den skattepolitiske situation, sådan som vi bedømmer den, vil jeg gerne sige følgende:

For det første: på grund af de ulyksalige forhold imellem de to socialistiske partier skal nu momsene gennemføres på det tidspunkt, hvor den for skattereformen var blevet unødvendig, og hvor der ikke mere var tilstrækkelig sikkerhed for, at dens provenu blev anvendt til den skattelettelse på

indkomstbeskatningens område, som tidligere var dens forudsætning, og som følge af socialistisk principrytteri gennemføres den nu oven i købet på væsentlige områder i strid med erhvervenes klare forudsætninger.

For det andet: på grund af den ulyksalige tretrinsraketpolitik, som finansministeren forelskede sig i, skal folketinget nu samtidig træffe beslutning på de øvrige centrale områder i skattereformen, uden at disse er rimeligt og ordentligt gennemarbejdet. Jeg erindrer faktisk ikke, at store reformer her i samfundet på noget tidligere tidspunkt er gennemført på et så uforberedt og uafklaret grundlag, som tilfældet er her.

For det tredje bliver det en langt mere kompliceret skattereform end det, der var manges håb og mål. Den lettelse af mellemindkomsterne, som bestemt var et mål for mange skattepolitiske bestræbelser, bliver ikke til noget. Tværtimod må mellemindkomsterne under den socialistiske politik yderligere holde for. Det lange proportional-skattetræk, der også var et mål, og som var af stor betydning for en praktisk samtidighedsskatteordning, har regeringen også givet op over for, skønt et klart forslag foreligger. På tilsvarende måde har regeringen givet op over for eller i bedste fald udsat det problem, som skattereformen også skulle løse, nemlig sambeskatningsproblemet.

Dertil kommer så i tilgift den ændrede politiske og parlamentariske situation, der ligger i fortsættelse af statsministerens syn eller omvendelse natten mellem den 22. og 23. november i fjor. Socialdemokratiet drager altså nu den konsekvens: intet over SF. Man er gået så vidt i det socialdemokrati, der talte med så stor foragt om håndfæstninger sidste år, da det alene drejede sig om en aftale om en eventuel skattereform, at man er gået med til en socialistisk håndfæstning til SF, en håndfæstning, der rækker langt ud over den aktuelle skattepolitik.

Der var jo engang en annonce, hvor statsministeren gik og tænkte. Mon han stadig gør det? Mon han så tænker på, hvor underlig den nye situation er, som han har ført socialdemokratiet ind i, hvor underligt det må være for tusinder af de socialdemokrater, der under vejledning tidligere holdt ryggen rank på venstre fløj? Mon disse ikke i dag tænker tilbage på Stauning, på Hedtoft og på H. C. Hansen? Man er